

Hij was vlak na zonsopgang de bergen in gereden en had het uitgestrekte, vlakke Kingston achter zich gelaten. Hij was door piepkleine bergdorpjes gekomen, waarvan de hutten gevaarlijk dicht bij de weg stonden. Daarna was hij naar beneden gegaan, door weelderig begroeide dalen vol tropische planten, nog vochtig van de ochtendnevel, en uiteindelijk omhoog naar de kille bergtoppen van de noordkust.

Het was nu acht uur in de ochtend. Hij reed langs de berghelling naar beneden, over het stuur van zijn motor gebogen. Hij ging met een snelheid van honderdzestig kilometer per uur, het geluid van de motor in zijn oren, de wind in zijn haar. In de verte zag hij de blauwe zee, met golven die op de klippen sloegen, en de hotels aan de kust. Heel even had hij een panoramisch uitzicht, toen dook hij omlaag en begon hij aan het kronkelende laatste stuk naar Ocho Rios.

McGregor had een hekel aan Ocho Rios. Ooit was het een prachtig, paradijselijk kustgebied geweest, maar nu was het één grote opeenhoping van protserige hotels, sjofele nachtclubs, escortservices en disco's met steelbandmuziek, waar hordes toeristen rondliepen die op zoek waren naar oppervlakkig vertier, iets duurder dan Miami Beach, maar in wezen hetzelfde.

De Plantation Inn richtte zich op die doelgroep. Het hotel was een reusachtig complex op een acht hectare groot terrein vol luxe gebouwen in nepkolo-

niale stijl, restaurants en snackbars. Het was omgeven door een hoog hek, en bij de ingang stond een bewaker in een kakiuniform, een inlander met een glad gezicht, die alle toeristen die per limousine van het vliegveld werden aangevoerd hartelijk begroette.

McGregor viel een dergelijk warme ontvangst niet ten deel. De bewaker stak een hand op en bracht zijn andere hand naar het pistool dat hij in een holster op zijn heup droeg.

‘Hebt u een afspraak?’

McGregor stopte en liet de motor draaien. ‘Ik kom voor meneer Wayne.’

‘Meneer Wie?’

‘Wayne. W-A-Y-N-E.’

De bewaker liet zijn blik over een lijst op een clipboard gaan, vinkte een van de geregistreerde namen af en knikte. ‘Doet u een beetje stil?’ zei hij, terwijl hij aan de kant ging om McGregor door te laten. ‘De gasten slapen nog.’

McGregor keek hem grijnzend aan, liet zijn motor flink ronken en scheurde het terrein op. Hij kwam langs zorgvuldig onderhouden tuinen, borders met kleurige bloemen en regelmatig bewaterde palmbomen. Uiteindelijk bereikte hij het hoofgebouw, een hotel dat nog maar drie jaar oud was maar opgetrokken was in de stijl van een oude Jamaicaanse plantage.

Hij parkeerde de motor en ging het hotel binnen. De receptionist, die een rood jasje en een stropdas droeg, keek ontzet naar de vettige spijkerbroek en de vieze blauwe trui die McGregor aanhad. ‘Kunnen we u ergens mee van dienst zijn, meneer?’ vroeg hij, met een gezichtsuitdrukking die ongetwijfeld be-

doeld was als lach, maar dichter bij een grimas kwam.

‘Meneer Wayne.’

‘Wordt u eh... verwacht?’

‘Ja, ik word eh... verwacht,’ zei McGregor.

Het gezicht van de man vertrok nog meer. ‘Uw naam, alstublieft?’

‘James McGregor.’

De receptionist pakte de telefoon, toetste een nummer in, sprak even op gedempte toon en hing op. Hij was duidelijk ontstemd en zei met enige tegenzin: ‘Neemt u de rechterlift. Kamer vier-twee-drie.’

McGregor knikte zonder iets terug te zeggen.

Ondanks het vroege tijdstip was Arthur Wayne al aangekleed. Hij zat aan een tafeltje waarop zijn ontbijt was klaargezet. Wayne was een magere man van halverwege de vijftig, met een ernstig gezicht en grijze, kille ogen. Ondanks de vakantiesfeer die het hotel uitstraalde, droeg hij een driedelig streepjespak.

‘Ga zitten, McGregor,’ zei hij, terwijl hij zijn toast beboterde. ‘Dat hebt u snel gedaan. Hebt u trek in een ontbijtje?’

‘Alleen koffie,’ zei McGregor. Hij stak een sigaret op en ging in een stoel bij het raam zitten. ‘Hoe wist u waar u me kon bereiken?’

‘Bedoelt u... bij uw vriendin?’ Wayne keek hem glimlachend aan en schonk een kop koffie in. ‘Daar hebben we onze methodes voor. Maar zo snel had ik u hier nog niet verwacht.’

‘Halfnegen, had ik toch gezegd?’

‘Ja, maar ik heb u om zes uur gebeld, en het is vier uur rijden van Kingston naar Ocho...’

‘Zo lang doe ik er niet over.’

‘Dat is duidelijk,’ zei Wayne. ‘Dat is duidelijk.’ Hij nam een hap van zijn toast en keek McGregor aan, de blik van een zakenman, rustig, onderzoekend. ‘U bent ouder dan ik had verwacht.’

‘U ook.’

‘Hoe oud bent u eigenlijk?’ Hij legde zijn brood neer en viel aan op het roerei. ‘Vertelt u eens wat meer over uzelf.’

‘Er valt niet veel te vertellen,’ zei McGregor. ‘Ik ben duiker van beroep. Ik ben negenendertig. Ik woon al veertien jaar in Kingston. Daarvoor heb ik in New York en Miami gezeten en bergingswerk gedaan. Omdat dat slecht betaalde en ik er een hekel aan had, ben ik hiernaartoe gegaan.’

‘En voor New York?’

‘Toen zat ik in de Pacific. Ik zat bij de troepen die ervoor moesten zorgen dat de stranden vrij waren zodat de mariniers aan land konden.’

Wayne kauwde een hap roerei weg. ‘Hoe was dat?’

‘Als een boze droom.’ McGregor nam een trek van zijn sigaret en keek uit het raam. Dit vond hij altijd het vervelendste deel van zijn werk: het oriënterende gesprek over wie je was. Dan was het zaak goed voor de dag te komen. Hij hoopte dat Wayne niet over zijn been zou beginnen.

‘Ik heb gehoord dat u in de oorlog gewond bent geraakt,’ zei Wayne.

‘Ja. Ik ben toen bijna een been kwijtgeraakt. De doktoren zijn er drie jaar mee bezig geweest om het te behouden.’

‘Bijzonder,’ zei Wayne, nog steeds kauwend. ‘Bijzonder. Nou, ik zal niet om de hete brij heen draai-

en, meneer McGregor. Men heeft hoog van u opgegeven. We zouden u graag inhuren.'

Er verscheen een flauw glimlachje op McGregors gezicht. 'Vooral omdat er verder niemand op het hele eiland te vinden is die de klus kan klaren?'

'Het gaat ons er meer om,' zei Wayne, 'de juiste man voor deze klus te vinden.'

'Maar uw alternatief is om een team uit Florida of Nassau in te vliegen, en dat is duur. Heel duur zelfs, door al die zware apparatuur.'

'Bedoelt u te zeggen dat u uw tarief verhoogt?' vroeg Wayne.

'Ik zit eraan te denken.'

'Ik zal niet om de hete brij heen draaien,' zei Wayne nog eens. 'Dit is een belangrijke, vertrouwelijke klus. We zijn bereid u te betalen wat u maar vraagt, in alle redelijkheid.'

'Wat ik vraag, hangt van de klus af.'

'Ik zal u er wat over vertellen,' zei Wayne. Hij veegde zijn mond met een servet af, stond op en stak kuchend een sigaret op. Daarna pakte hij een grote aktetas en deed die open, haalde er kaarten, plattegronden en maritieme blauwdrukken uit, die hij op de grond uitstalde.

Toen pakte hij een glanzende foto en gaf die aan McGregor. Er stond een schip op.

'Dit is waar het om gaat,' zei hij. 'De *Grave Descend*, een jacht. Een waterlijn van honderddrieëntwintig voet, luxe ingericht, vijf hutten, elk met een eigen badkamer en...'

'Tonnage?' vroeg McGregor.

'Vierenveertig twintig, denk ik.'

'Dat denkt u?'

Wayne raadpleegde zijn papieren. ‘Ja... vierenveertig twintig.’

‘Waar is het schip gezonken?’

‘Vijf mijl naar het oosten, driekwart mijl uit de kust, grof geschat. Volgens de laatste berekeningen moet dat ongeveer hier zijn...’ Hij gaf McGregor een zeekaart. ‘... net achter de buitenste riffen. Hier zijn twee riffen, dichterbij de kust, ongeveer zes meter lang, en verderop een paar die...’

‘Ik ken die riffen wel,’ zei McGregor. ‘Wanneer is het schip gezonken?’

‘Gisteren.’

McGregor zweeg even. ‘Gisteren?’

Wayne nam een trek van zijn sigaret en glimlachte. ‘U vraagt zich misschien af waarom ik hier nu al ben. Meestal duurt het even voordat maritieme verzekeringsmaatschappijen iemand sturen – is dat niet wat u denkt?’

‘Min of meer.’

‘Ik denk dat u vanzelf zult begrijpen waarom dat zo is. De boot is verzekerd voor twee komma één miljoen dollar, dus het mag duidelijk zijn dat we ons zorgen maken, maar dat is slechts een deel van het probleem.’

McGregor fronste zijn wenkbrauwen. Hij had nog nooit meegemaakt dat iemand van een maritieme verzekeringsmaatschappij een schip een *boot* noemde. Bovendien was Wayne opmerkelijk slecht georganiseerd. Hij keek weer op de kaart. ‘Hoe ligt het schip?’

‘Dat weten we niet precies. We denken dat de boeg naar het noorden wijst, in de richting van de open zee, en dat de achtersteven hier ligt. Dat zou beteke-

nen dat de achterstevan op een diepte van zo'n vijftien voet ligt, en de boeg op tachtig. De hellingshoek is daar namelijk nogal groot...'

'Averij?'

'Nee. Voor zover we weten, niet. We hopen dat het schip nog intact is.'

'Maar dat weet u niet zeker.'

'Nee. Dat klopt.'

McGregor keek de man fronsend aan. 'Om wat voor schip gaat het?'

'Het schip is eigendom van een Amerikaanse industrieel die zijn fortuin in de staalindustrie heeft vergaard. Hij heeft het schip negen maanden geleden van een Australiër overgenomen, en het heeft tot een paar weken geleden in de Middellandse Zee gelegen. Hij heeft het schip laten overbrengen naar Miami, of eigenlijk naar West Palm, om precies te zijn, voor reparatie, en daarna is het schip hierheen gebracht.'

'Was de eigenaar zelf niet aan boord?'

'Nee. Hij woont in de buurt van Pittsburgh en wilde hiernaartoe vliegen om het schip van Ocho naar Aruba te brengen.'

McGregor knikte. 'En u wilt van mij horen of het schip geborgen kan worden?'

'Onder andere,' zei Wayne. 'Maar er speelt nog een andere kwestie, die heel belangrijk is voor ons, vanuit het verzekeringsstandpunt bezien.'

'En dat is?'

'We willen weten waardoor het schip eigenlijk is gezonken,' zei Wayne. Hij drukte zijn sigaret uit.

Er viel een korte stilte. McGregor wachtte op een nadere verklaring, en toen die uitbleef zei hij: 'Ik weet

niet of ik u helemaal kan volgen.'

'Dat weet ik zelf eigenlijk ook niet,' zei Wayne. 'Er is op dat schip iets vreemds gebeurd, weet u. Alle getuigen hebben verklaard dat zich in de machinekamer een explosie heeft voorgedaan. De boot werd aangedreven door twee Caterpillar-dieselmotoren van zeshonderd pk per stuk...'

'Dieselmotoren?'

'Ja. Hoezo?'

'Gaat u verder.'

'Twee keer zeshonderd pk. Het schip voer met een snelheid van veertien knopen, niets aan de hand. In West Palm waren de motoren nog nagekeken. Ze waren in prima conditie. Toch heeft zich een explosie voorgedaan. En de boot is heel snel gezonken. Een kwestie van minuten.'

'Zijn er gewonden gevallen?'

Als er doden of zwaargewonden waren gevallen, zou McGregor niet zijn ingeschakeld maar zou de Jamaicaanse regering zelf een onderzoek instellen, aangezien de boot in de territoriale wateren van Jamaica was gezonken.

'Nee,' zei Wayne. 'Dat is het merkwaardige. Er waren zes bemanningsleden aan boord, onder wie de schipper, kapitein Loomis. En ze hadden één passagier. Ze zijn met z'n allen veilig weggekomen en werden later door een vissersboot opgepikt.'

'Juist. Waar is kapitein Loomis nu?'

'Hier in de stad, in Hotel Reserve.'

McGregor knikte. Hij kende de Reserve wel, een goedkoop hotel in de heuvels, waar jachteigenaren hun bemanning traditiegetrouw onderbrachten.

'Ik zou graag een woordje met hem wisselen.'

‘Natuurlijk. Ik zal vandaag meteen een afspraak...’
‘Doe geen moeite,’ zei McGregor. ‘Dat regel ik zelf wel.’

Wayne haalde zijn schouders op. ‘Zoals u wilt.’

‘En de passagier? Wie was dat?’

‘Een vrouw,’ zei Wayne. ‘Monica Grant. De kapitein heeft de zaken wat haar betreft zeer goed afgehandeld.’

‘Wat bedoelt u daarmee?’

‘Wat de publiciteit betreft, bedoel ik.’ Wayne pakte de krant, de *Gleaner*. ‘Niets over het jacht en de explosie. Echt helemaal niets. Kapitein Loomis heeft alles onder de pet gehouden, en dat is maar beter ook.’

McGregor zweeg.

‘De eigenaar van de *Grave Descend* is namelijk goed bevriend met mejuffrouw Grant. En diens vrouw...’

‘Oké,’ zei McGregor. ‘Ik snap het al.’

‘Zo staan de zaken er dus voor,’ zei Wayne. ‘Het schip is gezonken en we weten niet hoe dat kwam. De eigenaar is er veel aan gelegen om de zaak stil te houden en wil liever niet dat mejuffrouw Grant erbij betrokken wordt.’

‘Zoiets kan toch niet eeuwig buiten de pers worden gehouden?’ vroeg McGregor.

‘Nee. Nee, dat is onbegonnen werk. We willen het tijdstip van het incident graag verschuiven naar vanavond. Op die manier kunnen we er namelijk voor zorgen dat mejuffrouw Grant het eiland tijdig verlaat, om haar uit handen van de journalisten en fotografen te houden. Het is per slot van rekening een geweldig verhaal – een luxe jacht dat op bizarre wij-

ze gezonken is, met een mysterieuze mooie meid aan boord. Daar zouden zelfs de kranten in Pittsburgh over schrijven.'

'Dus mejuffrouw Grant is echt een heel mooie vrouw?'

Wayne haalde zijn schouders op en liep naar het balkon. 'Kijk zelf maar.' Hij wees naar het zwembad. 'Die blonde op de ligstoel, met dat tijdschrift.'

McGregor keek omlaag en zag een jonge vrouw in een kleine bikini die bij de rand van het zwembad lag te lezen.

'Niet onaardig,' knikte hij.

'Ze heeft zich in dit hotel ingeschreven,' zei Wayne. 'Als bekend wordt gemaakt dat het jacht is vergaan, zal ze al vierentwintig uur als gast geregistreerd staan. Niemand zal haar ermee in verband brengen.'

McGregor keek bedenkelijk. 'U lijkt alle moeite te doen om de eigenaar van dit schip een hand boven het hoofd te houden. Dat ligt strikt genomen toch niet binnen uw taakomschrijving?'

'Misschien niet,' zei Wayne. 'Maar dit zijn uitzonderlijke omstandigheden.'

'Hoezo?'

'De eigenaar is Robert Wayne,' zei hij. 'Mijn broer.'

McGregor liet dat even op zich inwerken. Hij wist niet precies wat hij ermee kon, maar dat was van later zorg. Eerst waren er andere zaken die afgehandeld moesten worden.

'Wat de betaling betreft...'

Wayne zei kordaat: 'We zijn bereid u honderd dollar per dag te geven.'

'Plus onkosten,' zei McGregor.

'Goed. Plus onkosten.'

‘Ik heb een behoorlijke boot nodig, zeg tien meter lang. Compressor, tanks, apparatuur – dat heb ik allemaal zelf, maar dat kost omgerekend ook honderd dollar.’

Wayne knikte. ‘Goed.’

‘En zelf reken ik tweehonderd per dag,’ zei McGregor.

Wayne zweeg even. ‘Ik had begrepen,’ zei hij, ‘dat uw tarief meestal niet zo hoog...’

‘Meestal niet, nee,’ zei McGregor. Hij tikte op de zeekaart waarop de positie van de *Grave Descend* stond aangegeven. ‘Maar dit is harpoengebied.’

‘Pardon?’

McGregor schonk de man een flauw lachje. ‘Harpoengebied. Dat betekent dat je daar nooit zonder harpoen met extra sterke patronen naartoe kunt. Vooral niet naar de buitenste riffen.’

‘Ik ben bang dat ik niet helemaal begrijp waarom...’

‘Omdat die kuststrook het verst in de Atlantische Oceaan uitsteekt en het minst beschermd is. Het stikt daar van de hamerhaaien.’

Wayne keek hem niet-begrijpend aan.

‘Dat zijn de ergste,’ zei McGregor.

‘Juist.’

‘Tweehonderd per dag,’ zei McGregor.

Wayne knikte. ‘Tweehonderd dan.’

‘Ik zal het bootje regelen en de schipper betalen. Ik zal mijn apparatuur hier... morgenochtend naartoe brengen.’

‘Uitstekend.’

‘Dan kunnen we morgen beginnen.’

‘Goed. U zult een voorschot nodig hebben om din-

gen te kunnen kopen,' zei Wayne. Snel schreef hij een cheque voor duizend dollar uit, wapperde ermee om de inkt te laten drogen, en gaf hem aan McGregor. 'Is dat voldoende?'

'Ik denk het wel.'

'En ik wilde voorstellen om later op de dag naar de plek toe te gaan waar de boot is gezonken. Op het vliegveld van Ocho kunnen we gemakkelijk een vliegtuig charteren. Misschien vanmiddag om twee uur?'

McGregor schudde zijn hoofd. 'Dan staat de zon te hoog,' zei hij. 'Rond dat tijdstip zie je geen schaduwen. Halfvier of vier uur is beter.'

'Goed. Zal ik de boel regelen?'

'Ja.'

'Zien we elkaar dan op het vliegveld?' vroeg Wayne.

'Goed,' zei McGregor. Met de cheque in de hand verliet hij de hotelkamer, liep de hal door, wisselde een blik vol wantrouwen met de receptionist, en ging naar het zwembad om een praatje met Monica Grant te gaan maken.